

det dog er lagt i Cultusministerens Haand, hvilken Bægt han vilde give Minoriteten — vilde føre til, om ikke en Oplosning, saa dog en vilkaarlig Uorden, der ikke kan taales, hvor der skal være Tale om en Forsatning. Jeg troer at staae Forslagsstilleren meget nær med Hensyn til Bekymring og Frygt for, at vi ikke endnu have det rette Grundlag; men, saasnart vi komme over paa den positive Side, stille vi os bestemt fra hinanden, idet jeg, naar der skal gives en Lov, forlanger en bestemt Lov.

Ordføreren: Den ærede Forslagsstiller yttrede sin Forundring over, at jeg havde udtalt mig ugunstigt om den Anvendelse, som han havde foreslaaet af Loven af 4de April 1855 § 4, da jeg som Medlem af Kirkecom-missionen havde stemt for Sognefrivillighedens Princip. Men der er ingen Inconsequents dert, at man paa den ene Side stemmer for Principet, fordi man erkjender det Berettigede i, at det enkelte Medlem i Menigheden maa have Ret til at sjerne sig fra den Sjælesorger, fra hvem han følte sig frastødt, og at søge til den, af hvem han føler sig tiltrukken, og fordi man erkjender denne Ret for saa naturligt begrundet, at man mener at maatte tilside sætte Frygten for Frihedens Misbrug, og at man saa paa den anden Side ønsker, at der maa blive gjort saa lidet Brug som muligt af dette Princip, at man ønsker Sogneforbindelsen vedligeholdt, og derfor misbilliger det, dersom Nogen søger at benytte Sognefrihedens Princip — jeg siger ikke, at det stæer — til at løsne denne Forbindelse og drage Medlemmer til sig fra den Menighed, hvorhen de naturligen høre. Det er, fordi jeg mener, at § 4 aabner Vej til at arbejde i denne Retning, at jeg har udtalt mig imod denne Paragraph.

Kirke- og Underviisningsministeren: Efter min hele Stilling til den foreliggende Sag, som jeg ved første Behandling havde Lætlighed til udsørligt at udtale, kan jeg ikke finde nogen Dpfordring til at gaae ind paa Enkeltighederne i Forslaget. Der findes vistnok blandt dem flere Bestemmelser, som jeg ogsaa maatte ansee for uheldige og bestemt erklære mig imod; men jeg kan, som sagt, ikke finde nogen Dpfordring til at gaae ind paa dem, da jeg i ethvert Fald ikke vilde kunne slutte mig til Forslaget, selv om der blev foretaget Forandringer i enkelte af dets Bestemmelser. Jeg vilde ikke kunne gjøre det, deels paa Grund af den hele Stilling, som efter min Mening Kirkeforsatningsagen har og maa have, og deels, fordi den hele foreslaaede Ordning er en saadan, som jeg ikke paa nogen Maade kan slutte mig til. Jeg troer ikke, at det vil kunne gaae an at give en Ordning af Folkekirken den Skikkelse, som her er foreslaaet. Det vilde være at tillægge Landemoderne en Betydning og Indflydelse, som i og for sig vilde være lidet ønskelig og let kunde blive mislig, og det vilde heller neppe stemme overeens med de Udtalelser, der ere fremtkomne under Forhandlingerne paa de sidste Landemoder; hvormeget man end havde imod det forelagte Forslag, udtalte man sig dog saaledes, at man ikke kunde føle sig tilfredsstillet ved en Kirkeforsatning, som sluttede med Landemoder. Paa den anden Side maa jeg ansee det for rigtigt, at der fra Forslagsstillerens Side er lagt Bægt paa den Betydning, som Landemoderne i en udvidet Skikkelse vilde kunne have for en tilkommende Forsatning; men jeg troer blot ikke, at det vilde være til Gavn, om man vilde tillægge dem en saadan Stilling, som Forslaget gaaer ud paa.